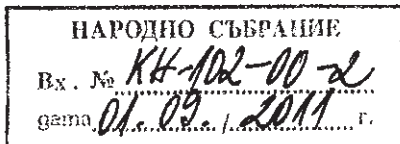

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАЦИЯ НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ

№.....*02.18-457*.....
.....*29.08*..... 2011 г.

ДО
Г-Н ОГНЯН СТОИЧКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО
ОБРАЗОВАНИЕТО, НАУКАТА И
ВЪПРОСИТЕ НА ДЕЦАТА,
МЛАДЕЖТА И СПОРТА

СТАНОВИЩЕ

На дирекция “Вероизповедания”

ОТНОСНО: проект на Закон за българския език, внесен от народните представители Огнян Стоичков и Станислав Станилов.

Като правно основание за внасяне на проекта за Закон за българския език се посочва разпоредбата на чл. 3, чл. 36, ал. 3 от Конституцията и указания тригодишен срок в § 3, ал. 3 на преходните и заключителни разпоредби. Действително тригодишният срок вече е изтекъл и Народното събрание би следвало да изпълни своето задължение.

Конституцията предвижда в закон да се определят само случаите, в които официалният език е задължителен, а представеният проект далеч надхвърля рамките на това изискване. Третират се въпросите за изучаването на езика, опазването и ползването на българския език, официалната употреба на чужд език предвидено е създаването на административен орган – Съвет за българския език, както и административно-наказателни разпоредби. По

същество това е опит за административна регулация на езиковите процеси, който не отчита факта, че езикът е динамична, постоянно развиваща се система със свои механизми на регулация. Подобен опит за закрепостяване на консервативна книжовна норма е правен в Гърция по идея на Адамандиос Кораис, като се противопоставя катаревуса (като книжовен) на димотики (обществено разпространената форма на езика). В крайна сметка през 1976 г. димотики става официалния език в Гърция. Този факт ясно показва, че всеки опит за административна регулация води до нарушаване на комуникацията в обществото и е обречен на неуспех.

Считаме, че разпоредбата на чл. 13 от проектозакона не е необходима, тъй като въпросът с употребата на официалния или чужд език от религиозните общности е уреден в чл. 11 от Закона за вероизповеданията:

„(1) Взаимоотношенията на религиозните институции с държавата се осъществяват на официалния български език.

(2) При извършване на богослужението и на различните ритуали може да се използва друг език според традицията на религиозната общност.”

Този текст беше приет с консенсус, след обсъждане с представители на вероизповеданията и на неправителствени организации, защитаващи правата на човека.

Няма да коментираме други конкретни текстове, тъй като не споделяме философията на проектозакона и не подкрепяме неговото приемане.

**ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
“ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯ”:**

/Емил Велинов/

